

ਅਪਰਾਧਿਕ ਫੁਟਕਲ
ਗੋਸਾਇਨ ਅਤੇ ਗਰੋਵਰ, ਜੇ. ਜੇ.
ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਰਾਇਣ ਮਾਥੁਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ
ਬਨਾਮ

ਮਾਣਯੋਗ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਅਤੇ
ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਵਿਖੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਮਾਣਯੋਗ ਜੱਜ ਸਾਹਿਬਾਨ,-
ਜਵਾਬਦੇਹ,

1955 ਦਾ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਫੁਟਕਲ ਨੰਬਰ 365

May,

ਪੱਤਰਾਂ ਦਾ ਪੇਟੈਂਟ—ਧਾਰਾ 10—ਅਧੀਨ ਅਪੀਲ—ਕੀ ਇੱਕ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ
ਵਿਰੁੱਧ ਝੂਠ ਹੈ

ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ -ਕੌਨ ਟੈਪਟ-ਸਿਵਲ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ-ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ-ਅਵਮਾਨ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ-ਕੀ ਰਿਕਾਰਡ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ- ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ-ਅਵਮਾਨ-ਉਲਝਨ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ-ਦਾ ਉਦੇਸ਼-ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ - ਲਿਕਵੀਡੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਸੰਪਤੀਆਂ ਦੇ ਉਸਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦਖਲ - ਕੀ ਅਪਮਾਨ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਅਧੀਨ ਹਾਈਕੋਰਟ ਦੇ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਹਾਈਕੋਰਟ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਅਪੀਲ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਯੋਗ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਹੁਕਮ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਦੀਵਾਨੀ ਅਤੇ ਫੌਜਦਾਰੀ ਨਿਰਾਦਰ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਵੀ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦਾ ਹੁਕਮ ਅਪੀਲਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸਜ਼ਾ ਦੀਵਾਨੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਅਵੀਰਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਹੈ। ਸਿਵਲ ਅਪਮਾਨ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, - ਇਸ ਨੂੰ ਦੀਵਾਨੀ ਨਿਰਾਦਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਿਆਂ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਅਪਰਾਧਿਕ ਨਿਰਾਦਰ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪਮਾਨ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ ਜੋ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਹਿਤ ਹੈ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾਲਤੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਜ਼ਾਬਤਾ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਿਪਟ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਵਿਧੀ ਅਪਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਬੱਸ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਿਰਪੱਖ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਵਿਰੋਧੀ ਨੂੰ 'ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੋਸ਼' ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਇਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬਚਾਅ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਰਪੱਖ ਅਤੇ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਣਹਾਨੀ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਧਾਰਨਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਦਾਲਤ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰੇ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਉਸ ਦੇ ਵੱਸ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਹੁਕਮ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਕੇ ਹੀ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਵਿਵਸਥਾ ਬਣਾਈ ਰੱਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਹੁਕਮ ਲਾਗੂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਇਸ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਬਚਾਓ ਪੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਬਫੈਕਟਰਫਿਊਜ਼ ਦੁਆਰਾ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੁਆਰਾ, ਹੁਕਮ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੀਆਂ।

ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ, ਉਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਸੰਪਤੀ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਕੇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ।

20 ਮਈ, 1955 ਦੇ ਮਾਨਯੋਗ ਮਿਸਟਰ ਜਸਟਿਸ ਡੀ. ਫਲਸੋ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਸਾਧਾਰਨ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਉਣ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਨੂੰ ਜੇਲ੍ਹ ਭੇਜਣ ਲਈ ਸਮਰਪਣ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ।

ਐਸ.ਐਨ ਬਾਲੀ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ।

ਐਲ ਡੀ ਕੌਸ਼ਲ, ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਜਵਾਬੀ ਦੰਦਾਂ ਲਈ।

ਆਰਡਰ.

ਗਰੋਵਰ, ਜੇ. ਗਰੋਵਰ, ਜੇ.—ਇਹ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਘੋਰ ਅਪਮਾਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਸਾਦੀ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਹੈ।

ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। 27 ਦਸੰਬਰ, 1952 ਨੂੰ, ਸਰ ਜੈ ਲਾਲ, ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਜੱਜ, ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਸ਼ਿਮਲਾ ਬੈਂਕਿੰਗ ਅਤੇ ਉਦਯੋਗਿਕ ਕਾਮ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਿਟਡ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। 29 ਦਸੰਬਰ, 1952 ਨੂੰ, ਫਾਲਸੋ, ਜੇ.

ਬੈਂਕ ਅਤੇ ਅਖਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੇ ਹਵਾਲੇ- ਆਰਜ਼ੀ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੇ ਸ਼੍ਰੀ ਾ ਾ ਅਰੇਨਸੇਟ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ:-

ਮਾਨਯੋਗ ਦ “ਸੀਟੀਡੀਈਐਫ ਜਸਟਿਸ ਵਿੱਚ ਸੂਚੀਬੱਧ ਸਾਰੇ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ। . - ਅਤੇ ਮਾਨਯੋਗ ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਦੇ ਜੱਜਾਂ ਲਈ ਰੋਕਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ

ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਵਿਖੇ ਉਪਰੋਕਤ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਆਈਟਮ ਨੰਬਰ 12 ਸੀ “ਸ਼੍ਰੀ ਗਰੋਵਰ ਜੋ ਰਾਮ ਨਰਾਇਣ ਮਾਥੁਰ ਬਨਾਮ ਸਿਮਲਾ ਬੈਂਕਿੰਗ ਐਂਡ ਇੰਡਸਟਰੀਅਲ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਟਿਡ (1952 ਦਾ ਕੇਸ ਨੰਬਰ 1) ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਜੱਜ (ਸਿਵਲ ਜੱਜ) ਬਨਾਰਸ, ਯੂਪੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲੰਬਿਤ, 2 ਲਈ ਨਿਸ਼ਚਿਤ। ਅਤੇ 3 ਜਨਵਰੀ, 1953, 1951 ਦੇ ਐਕਟ LXX ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਦੇ ਅਧੀਨ”। ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ

ਫਾਲਸ਼ੋ, ਜੇ. ਦਾ ਹੁਕਮ, ਬਨਾਰਸ ਦੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਉਪਰੋਕਤ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬੈਂਕ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ 1,00,000. 6 ਜਨਵਰੀ, 1953 ਨੂੰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਬਨਾਰਸ ਵਿਖੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਸਟੇਅ ਆਰਡਰ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਾ ਦਿੱਤੀ। 27 ਜਨਵਰੀ, 1953 ਨੂੰ, ਸ਼੍ਰੀ ਦੇਵੀ ਦਿਆਲ ਧਵਨ ਨੂੰ ਬੈਂਕ ਦਾ ਆਰਜ਼ੀ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 28 ਜਨਵਰੀ, 1953 ਨੂੰ, ਬੈਂਕ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਪਾਈ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਏ' ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਗਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਫੈਸਲੇ ਤੱਕ ਰੋਕ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਏ' ਵਿੱਚ ਆਈਟਮ ਨੰ: 3 ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ - ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਿਵਲ ਜੱਜ, ਬਨਾਰਸ, ਜੋ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਲੰਬਿਤ ਚੱਲ ਰਹੀ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ 30 ਜਨਵਰੀ, 1953 ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਲਾਂਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਖੋਸਲਾ, ਜੇ., ਆਰਡਰ ਐਂਡ 'ਪ੍ਰੋਟੈਕਸ਼ਨ ਆਰਡਰ ਐਜ਼ ਪ੍ਰੈੱਡ'। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਟੇਅ ਆਰਡਰ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਲਈ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ 1951 ਦੇ ਐਕਟ LXX ਅਧੀਨ ਗਠਿਤ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਅੱਗੇ ਕਾਰਵਾਈ ਲੰਬਿਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਲਗਾਈ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦੁਲਟ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ 20 ਮਾਰਚ, 1953 ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਟੇਅ ਆਰਡਰ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਦ

ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਰਾਇਣ ਆਰਜ਼ੀ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਹੇਠ ਤਰਲ-ਐਮ ⁸ ਮਿਤੀ ਜੱਜ ਨੇ ਮਾਨਯੋਗ ਬਨਾਰਸ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ। ⁹ ਉਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਆਰਜ਼ੀ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜੱਜਾਂ ਅਤੇ ਬੈਂਕ ਦੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਵਿਖੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਪੈਸੇ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ-

ਗਰੋਵਰ, ਆਪਣੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜੇ. 17 ਨਵੰਬਰ, 1953 ਨੂੰ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਬੈਂਚ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵੱਲੋਂ ਬੈਂਕ ਨੂੰ 25 ਸਤੰਬਰ, 1953 ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

24 ਅਕਤੂਬਰ, 1953 ਨੂੰ ਇੰਡੀਅਨ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ (ਸੋਧ) ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ।

ਇੰਡੀਅਨ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ (ਸੋਧ) ਐਕਟ ਜੋ ਕਿ 30 ਦਸੰਬਰ, 1953 ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣ ਗਿਆ। 17 ਫਰਵਰੀ, 1954 ਨੂੰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਬਨਾਰਸ ਵਿਖੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ

ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੇ ਭਾਗ III ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 45A ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 171 ਨੂੰ ਓਵਰਰਾਈਡ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੀ ਧਾਰਾ 45C ਦੁਆਰਾ ਬਦਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲੀਬਿਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਮੁਕੱਦਮੇ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲੀਬਿਤ ਹਨ ਅਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪੈਰਾ 5 ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਉਠਾਈ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਧਾਰਾ 169 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ 29 ਦਸੰਬਰ, 1952 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 171 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਰਜ਼ੀ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੁਆਰਾ 13 ਮਾਰਚ, 1953 ਦੇ ਪੱਤਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ 'ਤੇ J ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪੈਰਾਗ੍ਰਾਫ 6 ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੀ:-

“ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰ-ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਘਟਾਏ ਗਏ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ-

ਆਹਾਹਾ ਵਿਖੇ ਮਾਨਯੋਗ ਹਾਈਕੋਰਟ ਦੇ ਧਾਰਕ-^{ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਰਾਇਣ ਨੇ} ਮਾਨਯੋਗ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਨਾਹੀ ਵਾਲਾ ਹੁਕਮ (ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀ ਨੱਥੀ)^{ਜਾਰੀ} ਕਰਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਹੈ।
ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਅਤੇ ਰਿਸਪੌਂਡ ਡੈੱਟ-ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਦੇ
ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜੋ ਲਾਗੂ ਹਨ?*

ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਜੋ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਕਾਪੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ 17 ਨਵੰਬਰ, 1953 ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀ ਦਿਖਾਈ, ਪਰ ਉਹ ਹੁਕਮ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਨੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਕੋਈ ਮਨਾਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਪੈਰਾ ਗ੍ਰਾਫ 6 ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 46 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਡਿਕਰੀ ਦਾ ਇੱਕ ਤਬਾਦਲਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪੱਤਰ ਬੰਬਈ ਦੀ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿਵ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਸੈਂਟਰਲ ਵਿੱਚ ਜਜ਼ਮੈਂਟ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ੇਅਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਭੂਤੀਆਂ ਦੀ ਕੁਰਕੀ ਲਈ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ, ਬੰਬੇ, ਡਿਕ੍ਰੇਟਲ ਰਕਮ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਅਤੇ ਗ੍ਰਿੰਡਲੇਜ਼ ਬੈਂਕ, ਸ਼ਿਮਲਾ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਫੰਡਾਂ ਨੂੰ ਨੱਥੀ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਵੀ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। 26 ਫਰਵਰੀ, 1954 ਨੂੰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਬਨਾਰਸ ਵਿਖੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾ 3 ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 27 ਨਵੰਬਰ, 1953 ਨੂੰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਅਤੇ 6 ਅਗਸਤ, 1953 ਨੂੰ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਮਨਾਹੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਬੈਂਕ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰਾਂ ਅਤੇ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲੈਣਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਭੁਗਤਾਨ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ। ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਪੈਰਾ 12 ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀ:-

“ਕਿ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਆਂ (ਸੋਧ) ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੀ ਧਾਰਾ 45 ਸੀ (3) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਤੋਂ ਇਸ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ।

J. 1953 ਦਾ ਨੰਬਰ IV, ਜੋ ਕਿ 24 ਅਕਤੂਬਰ, 1953 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 45 ਸੀ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਵਿੱਚ ਲੰਬਿਤ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਅਯੋਗ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ - ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲੰਬਿਤ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45C(4) ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਜੋ ਕਿ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 171 ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ: ਦੂਜੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45A ਦੇ ਤਹਿਤ "

ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਸਨ-

(ਏ) ਬੰਬਈ ਵਿਖੇ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿੰਗ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦੇਣ ਲਈ ਨਿਯਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਾਂ ਬਦਲਵੇਂ ਰੂਪ ਵਿੱਚ;

। _

ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਵੀ 17 ਨਵੰਬਰ, 1953 ਦੇ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੁਕਮ ਲਈ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੁਦਰਤ ਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ 6 ਅਗਸਤ, 1953 ਨੂੰ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਕੁਝ ਪੁਰਾਣੇ ਅੰਤਰਿਮ ਹੁਕਮਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ (ਉਸ ਹੁਕਮ ਦੀ ਕੋਈ ਕਾਪੀ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਲੱਭੀ ਹੈ)। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ 24 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1954 ਨੂੰ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਅਤੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸਣ ਲਈ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨੂੰ ਇਹ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਉਸਨੇ 19 ਮਾਰਚ, 1954 ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਨੋਟਿਸ ਪੰਜਾਬ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ

ਅਪੀਲ ਦੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅਰਾਇਨ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲੰਬਿਤ ਕੇਸ ਨੂੰ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨ ਲਈ।

ਲਾਂਟ ਅੱਗੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ। ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਆਂ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 45C ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਮਾਨਯੋਗ ^{^J} ਮਾਨਯੋਗ

ਐਕਟ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ, 22 ਮਾਰਚ, 1954 ਨੂੰ, ਫਾਲਸ਼ੋ, ਜੇ. ਨੇ 2 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1954 ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤਾ। 2 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1954 ਨੂੰ, ਇਹ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿ 23 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1954 J. ਲਈ ਨਵਾਂ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। 1954, ਕਿਉਂਕਿ ਨੋਟਿਸ ਪ੍ਰਤੀ ਪਤੇ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਬਿਨਾਂ ਸੇਵਾ ਕੀਤੇ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 7 ਮਈ, 1954 ਨੂੰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਅਜੇ ਵੀ ਗੈਰ-ਸਰਕਾਰੀ ਸੀ। 11 ਜੂਨ, 1954 ਲਈ ਨਵਾਂ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ 24 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1954 ਨੂੰ ਬਨਾਰਸ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਤੋਂ ਤਬਾਦਲਾ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੇਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 4 ਜੂਨ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, 1954, ਬੰਬਈ ਵਿਖੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ, ਕਾਲਮ 'ਬੀ*' ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਪਾਰਟੀ ਦਾ ਨਾਮ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਲਿਕਵਿਡੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਕਾਲਮ 'T' ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਨਾਮ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉੱਥੇ ਬੈਂਕ ਦੇ ਲਿਕਵਿਡੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। 11 ਜੂਨ, 1954 ਨੂੰ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮਿਸਟਰ ਐਮ.ਐਲ. ਸੇਠੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ, ਫਾਲਸ਼ੋ, ਜੇ, ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਦਿਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੀ-

"25 ਜੂਨ, 1954 ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।"

18 ਜੂਨ, 1954 ਨੂੰ ਜਾਂ ਲਗਭਗ 18 ਜੂਨ, 1954 ਨੂੰ ਬੰਬਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਕੁਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਕੁਰਕ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 25 ਜੂਨ, 1954 ਨੂੰ, ਬੈਂਕ ਦੇ ਵਕੀਲ ਅਤੇ ਐਡਵੋਕੇਟ ਸ੍ਰੀ ਸੇਠੀ, ਪੇਸ਼ ਹੋਏ। ਦ

ਹੇਠ ਦਿੱਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਫਾਲਸ਼ੋ, ਜੇ.

“ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਵਾਬਦੇਹੀ ਲਈ ਐਮ ਐਲ ਸੇਠੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਕੋਈ ਹਦਾਇਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕੇਸ ਤੋਂ ਹਟਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ। ਮੈਂ, ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ,

ਟ੍ਰਾਈ ਬਿਊਨਲ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲੀਬਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਅਤੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਬੰਬਈ ਵਿਖੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿਓ ।”

J. 25 ਜੂਨ, 1954 ਨੂੰ, ਬੈਂਕ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕੀਤਾ। ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ 25 ਜੂਨ, 1954 ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ 'ਤੇ, 14 ਜੁਲਾਈ, 1954 ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਸੂਚਨਾ ਭੇਜੀ ਕਿ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਬੰਬਈ ਦੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨੇ 28 ਅਕਤੂਬਰ, 1954 ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਬਾਂਬੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ 18 ਜੂਨ, 1954 ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰੀ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਬੈਂਕ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਭੂਤੀਆਂ ਨੂੰ ਕੁਰਕ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਲਿਮਿਟੇਡ, ਬੰਬੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 25 ਜੂਨ 1954 ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਤਬਾਦਲਾ ਹੁਕਮ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਬੰਬੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਕੁਰਕੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਆਪਣੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੁੱਟੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦਾ ਫੈਸਲਾ *ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਮ, ਨਰਾਇਣ ਬਨਾਮ ਸਿਮਲਾ ਬੈਂਕਿੰਗ ਐਂਡ ਇੰਡਸਟਰੀਅਲ, ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਿਟੇਡ*, (1) ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਹੈ।), ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਬੈਂਕ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫਰਮਾਨ ਦੀ ਕਟੌਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਘਟਨਾਕ੍ਰਮ ਮਾਮਲੇ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ 45 ਸੀ. ਬਕਾਇਆ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ 25 ਜੂਨ, 1954 ਨੂੰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤਬਾਦਲੇ ਦੇ ਹੁਕਮ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

---

(1) A.I.R. 1956 S.C.

ਹੁਣ ਇਹ ਤੈਅ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਰਾਇਣ ਦੀ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ
ਮਾਥੁਰ

ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਤਹਿਤ ਫਾਲਸ਼ੋ ਦੇ ਆਰਡਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ। ਜੇ., ਜੋ ਕਿ ਮਾਨਯੋਗ ਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਲਛਮਣ ਦਾਸ, ਕੌਸ਼ਲ¹ ਜੇ ^ ਜੋ ਕਿ ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਹਨ, ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਹੁਕਮ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੰਪ ਟੈਂਟ ਹੈ।

ਨਾਰਾਇਣ-ਰਾਓ ਵਿਠਲ ਸਯਾਨਾ ਬਨਾਮ ਸੁਲੇਮਾਨ ਮੁਸਾ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1) 'ਤੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਲੀਬਤ ਮੁਕੱਦਮੇ 'ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਪੱਖ ਸਨ, ਅਪਰਾਧਿਕ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਸੰਬੰਧਿਤ ਧਾਰਾ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅੰਤਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ "ਸਿਵਲ ਕਟੈਂਪਟ" ਅਤੇ "ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪਮਾਨ" ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੀਵਾਨੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਇੱਕ ਦੀਵਾਨੀ ਸੁਭਾਅ ਦੀ ਨਿਰਾਦਰੀ ਬਣਦੀ ਹੈ ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਕਥਿਤ ਨਿਰਾਦਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੀਵਾਨੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਨਿਰਾਦਰ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧਿਕ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਿਵਲ ਅਤੇ ਫੌਜਦਾਰੀ ਨਿਰਾਦਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇਸ ਅੰਤਰ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਉਸ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਬੰਬਈ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਹਾਲਸਬਰੀ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ, ਭਾਗ 7, ਪੰਨਾ 280 ਅਤੇ ਕੁਝ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਚਰਚਾ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। . ਬਿਊਮੋਟ, ਸੀ.ਜੇ., ਅਤੇ ਬਲੈਕਵੈਲ, ਜੇ., ਨੇ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਅਪੀਲ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਪਿਲਦੇਵ ਨਲਈਆ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਚੀਫ ਜਸਟਿਸ ਅਤੇ ਜੱਜਾਂ ਵਿੱਚ, ਅੱਲ੍ਹਾ ਬੁਰਾ (2), ਇੱਕ ਵਕੀਲ, ਇੱਕ ਸੰਪਾਦਕ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਖਬਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਿੰਟਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਲਈ ਕੁਝ ਰਕਮ ਦੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਅਪਰਾਧ "ਇੱਕ ਘਪਲੇਬਾਜ਼" ਸਿਰਲੇਖ ਵਾਲੇ ਲੇਖ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ

(1) ਏ.ਐਲ.ਆਰ. 1933 ਚੰਗਾ.108

(2) ਏ.ਐਲ.ਆਰ. 1935 ਸਾਰੇ. 811

ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਰਾਇਣ ਨੇ ਮਾਥੁਰ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਛੁੱਟੀ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 109 ਅਤੇ 110 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ Vy ਕੌਂਸਲ। ਇਸ ਨੂੰ ਸੁਲੇਮਾਨ, ਸੀ.ਜੇ. ਕਿ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ * ਅੰਦਰੂਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਦੇ ਜੱਜ ਸਨ ਅਤੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀਆਂ ਸਨ। ਅਨੁਸਾਰ-^{ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ} ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਅਤੇ ਜੇ. ਗਰੇਵਰ, ਜੇ. ਨੂੰ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਜੁਰਮਾਨਾ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫੀ ਸੀ ਕਿ ਕਾਰਵਾਈ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਡਿੱਗਿਆ

ਧਾਰਾ 110 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਛੁੱਟੀ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਸ. ਗੋਵਿੰਦ ਸਵਾਮੀਨਾਥਨ (1) ਵਿੱਚ, ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਬੈਂਚ ਨੇ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇੱਕ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਗਈ, ਜਦੋਂ ਕਿ - ਅਪਰਾਧਿਕ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਹਾਈਕੋਰਟ ਨੇ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ 'ਆਪਣੀ' ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ। ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਹੁਕਮ ਧਾਰਾ 15 ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜੇ ਸਾਡੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਦੀਵਾਨੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨਣਾ ਆਪਣੇ ਤੱਤ ਵਿੱਚ "ਅਪਰਾਧਿਕ" ਹੈ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਦੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ "ਅਪਰਾਧਿਕ" ਹੈ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਾ ਸਰੋਤ - ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਲਈ ਇਤਫਾਕਿਕ ਹੈ - ਇਸਦੇ ਸੁਭਾਅ ਜਾਂ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਕੇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਚੰਗੇ ਸੰਦੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮਦਰਾਸ ਬੈਂਚ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ:-

“ਇਹ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਨਿਰੀਖਣ ਜੋੜਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਸਿਰਫ ਗਲਤਫਹਿਮੀ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ। ਕੋਨ ਟੈਪਟਸ ਨੂੰ ਦੋ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੇਣੀਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੋਟੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨੋਨੀਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ

(1) A.I.R. 1955 Mad.

ਦੀਵਾਨੀ ਅਤੇ ਫੌਜਦਾਰੀ ਸਾਬਕਾ ਸਨ ਰਾਮ ਕਰੈਣ ਦੀ ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ
 ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਣਯੋਗ ਦ
 ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨਾ
 ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਜਿੱਥੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਜਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ
 ਲਈ ਨਿਆਂ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜੱਜਾਂ ਦੀ
 ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਜਾਂ ਅਪਮਾਨ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ
 ਨਿਰਪੱਖ ਆਚਰਣ ਦਾ ਪੱਖਪਾਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ।
 'ਦੀਵਾਨੀ' ਨਿਰਾਦਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ
 ਦੀਵਾਨੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਨਿਯਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ
 ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ- 'ਫੈਕਟਲਿਗਮ ਬਨਾਮ ਮੌਤੰਜਯਡੂ' (1), ਇੱਕ ਰੁਖ ਹੈ।
 ਬਿੰਦੂ ਵਿੱਚ।—(ਵੀਡੀਓ (2)। ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਇਸ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਇੱਕ 'ਉਲਝਨ' ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ
 ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਬਲਕਿ ਹੋਰ ਕਿਸਮਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਾਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਤੱਤ ਵਿੱਚ
 ਅਪਰਾਧੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"

k ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀ ਲਛਮਣ ਦਾਸ ਕੌਸ਼ਲ ਨੇ ਪਟਨਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਹੱਦ ਤੱਕ ਭਰੋਸਾ
 ਕੀਤਾ ਹੈ *N*, ਬਖਸ਼ੀ ਬਨਾਮ *O. ਕੇ. ਘੋਸ਼*, (3), ਪਟਨਾ ਬੈਂਚ ਨੇ ਦੀਵਾਨੀ ਅਤੇ ਫੌਜਦਾਰੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੀ
 ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਲਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਭ ਜਾਣਿਆ
 ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਅਪਰਾਧੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੀਵਾਨੀ ਨਿਰਾਦਰ ਦੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅੰਤਰ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਅੰਤਰ
 ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਉਲਟ ਸਿਵਲ ਅਪਮਾਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੁਰਕੀ ਅਤੇ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਦੁਆਰਾ ਫਾਂਸੀ ਦੇ
 ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੁੱਹਦਾ। ਇੱਕ ਅਪਰਾਧਿਕ ਨਿਰਾਦਰ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੁਰਕੀ ਅਤੇ
 ਵਚਨਬੱਧਤਾ। ਇੱਕ ਅਪਰਾਧੀ ਅਤੇ ਦੀਵਾਨੀ ਨਫਰਤ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ
 ਵਿਵਹਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। *ਮੋਤੀ ਲਾਲ ਘੋਸ਼*,
ਇਨ ਰੀ (3) ਵਿੱਚ ਮੁਕਰਜੀ, ਜੇ. ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ
 ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਕਿ

- (1) ਏਆਈਆਰ 1943 ਮੈਡ. 541
- (2) ਏ.ਐਲ.ਆਰ. 1938 ਪੀਸੀ 295
- (3) ਏਆਈਆਰ 1957 ਪੈਟ. 528
- (4) ILR 45 ਕੈਲ. 169

ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਰਾਇਣ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਮਾਨਯੋਗ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਉਪਾਅ ਅਪਣਾਉਣ ਲਈ ਮੱਦਦ ਕਰੇ ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ; ਉਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ, ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ 'ਤੇ; ਜ਼ੋਰ ਕਾਰਵਾਈ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧਿਕ ਚਰਿੱਤਰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ - ਟੈਰ ਦੇ ਜੱਜ। ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵੰਡਣ ਵਾਲੀ ਰੇਖਾ

ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਅਰ ਭੁਟ ਦੀਵਾਨੀ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਗਰੇਵਰ, ਜੇ. ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਦੋਵੇਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਅਭੇਦ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਉਪਰੋਕਤ ਸਾਰੇ ਹੁਕਮ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸ੍ਰੀ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਿਧਾਂਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੀ ਇਹੀ ਜਾਪਦਾ ਹੈ: ਜਿੱਥੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਦੀਵਾਨੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਐਕਟ ਨਿਆਂ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਅਪਰਾਧਿਕ ਨਿਰਾਦਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਲਾਹੇਵੰਦ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਅਖੌਤੀ ਸਿਵਲ ਅਪਮਾਨ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹਨ। ਗੁੰਡਾ ਵੈਕਟਾਲਿਗਮ ਬਨਾਮ ਗੁੰਡੂ ਮ੍ਰਿਤਜਯਾਭੂ (1) ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਇੱਕ ਵਚਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਹਮਾਇਤੀ ਨੂੰ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਜੋ ਕਿ ਅਪੀਲ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਧੀਨ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਕੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਵਿਆਜ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਣਹਾਨੀ ਕਰਨ ਲਈ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਜੇਲ੍ਹ ਭੇਜਿਆ ਜਾਵੇ। ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਆਦੇਸ਼ ਇੱਕ ਅਰਧ-ਅਪਰਾਧਿਕ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਦੇਸ਼ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਸਮਰੱਥ ਸੀ, ਲੀਚ, ਸੀਜੇ, ਅਤੇ ਸ਼ਹਾਬੁਦੀਨ, ਜੇ., ਨੇ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਆਪਣੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਐਸ. ਐਨ. ਬੈਨਰਜੀ ਬਨਾਮ ਕੁਚਵਾਰ ਲਾਈਮ ਐਂਡ ਸਟੋਨ, ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਟਿਡ, (2), ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜਲੀਘ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਦੋ ਲੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਬਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(1) ਏਆਈਆਰ 1943 ਮਲ. 541

(2) ILR 17 ਪੈਟ. 770

ਸ਼੍ਰੀ ਆਰਐਚ ਐਚ ਫੈਡੋਟ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸੇਵਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀਰੀ ਲੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਇੱਕ ਹੁਕਮ

ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕਾਉਂਸਿਲ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਵੀ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਕਲਿਆਣਪੁਰ ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਦੋ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ।

ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਅਪਮਾਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਗਰੇਵਰ, ਜੇ. ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੋਰਟ ਕੋਲ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਮਾਣਹਾਨੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਹੈ। ਪੇਂ 778-779 'ਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੇ ਦੇਖਿਆ-

“ਇਤਰਾਜ਼ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਕਨੀਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਰਾਜ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਲਈ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਜਾਂਚ ਲਈ ਇੱਕ ਵਚਨਬੱਧਤਾ - ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧਿਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ: ਸਕੱਟ ਬਨਾਮ ਸਕਾਟ (1) ਦੇਖੋ,”

ਪ੍ਰੀਵੀ ਕਾਉਂਸਿਲ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਆਂਇਕ ਐਕਟ, 1873 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 47 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਸਕਾਟ ਦੇ ਕੇਸ (1) ਵਿੱਚ, ਹਾਊਸ ਆਫ ਲਾਰਡਜ਼ ਨੇ ਇਹ ਰੱਖਿਆ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸਕ੍ਰਿਪਟ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਲਈ ਵਚਨਬੱਧ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ, ਇਸ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਕਾਰਨ ਨੂੰ ਕੈਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੁਣਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮ ਜੁਡੀਕੇਚਰ ਐਕਟ, 1873 ਦੀ ਧਾਰਾ 47 ਦੇ ਅੰਦਰ "ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਨ ਜਾਂ ਮਾਮਲੇ" ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਲਾਰਡ ਐਟਕਿੰਸਨ ਨੇ ਪੰਨਾ 456 'ਤੇ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਨਿਰੀਖਣ ਕੀਤੇ:-

“ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੇਸ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ
ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਅਵੱਗਿਆ-

(1) (1913) AC 417 ਤੇ ਪੰ. 456

ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ, ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪਮਾਨ ਹੈ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਲਈ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਕਰਦੇ ਹਨ; ਉਹ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ, ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਗੰਭੀਰ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਰੂਪ ਹੈ, ਖਾਸ ਗੱਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ, ਉਸ ਹੁਕਮ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਕੇ, ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਚੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਸਿਰਫ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸਿਵਲ ਕੰਟੈਂਪਟ ਦਾ ਚੋਸ਼ੀ ਹੈ।"

2118

ਪੰਜਾਬ ਸੀਰੀਜ਼

[VOL.
XI

ਸੁਖਦੇਵ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ, ਸੀ.ਜੇ. (1) ਵਿਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਨੁਕਤੇ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਨਜ਼ਰੀਆ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸੀ. ਅਪਮਾਨ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ ਜੋ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਹਿਤ ਹੈ। ਜ਼ਾਬਤਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾਲਤੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਇਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਿਪਟ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਵਿਧੀ ਅਪਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਬੱਸ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਿਰਪੱਖ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਵਿਰੋਧੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਚੋਸ਼ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਇਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬਚਾਅ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਰਪੱਖ ਅਤੇ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਮੁਨਾਸਬ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦ, ਅਰਥਾਤ "ਜਾਂ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ" ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੰਦਰਭ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਪਮਾਨ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ। ਜੇ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਅਪਮਾਨ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਹਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਐਕਟ ਉਸ ਨਿਆਂ-ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਵਾਂ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(1) ਏਆਈਆਰ, 1954 ਐਸਸੀ 186

ਅਧਿਕਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ "ਅਪਮਾਨ" - ਜਹਾਜ਼ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਮਾਨਯੋਗ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਮੂਹ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੱਤਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਅਜਿਹੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਜੱਜਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਅਪੀਲ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ :-

(a) ਗਰੇਵਰ , ਜੇ. ਰੀਵਿਜ਼ਨਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ;

(b) ਭਾਰਤ ਗਵਰਨਮੈਂਟ ਐਕਟ (ਜੋ ਹੁਣ ਬੇਲੋੜਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ) ਦੀ ਧਾਰਾ 107 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੁਪਰ ਇੰਟੈਂਡੈਂਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ;

(c) ਜਾਂ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਇਹਨਾਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਅਪੀਲਯੋਗ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਇਹ ਵੇਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਫਲਸ਼ੋ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੁਕਮ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ. ਉੱਪਰ ਜੋ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਨਜ਼ਰੀਆ ਜੋ ਦੀਵਾਨੀ ਅਤੇ ਫੌਜਦਾਰੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਫਰਕ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਨੂੰ ਸਹੀ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਵੀ ਫਲਸ਼ੋ, ਜੇ. ਦਾ ਹੁਕਮ ਅਪੀਲਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਅਵੱਗਿਆ ਲਈ ਹੈ। ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਦੀਵਾਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸਿਵਲ ਕਟੈਂਪਟ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੇਕਰ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਅੰਤਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਪੀਲ ਲਾਂਟ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਬੰਬਈ ਵਿਖੇ ਕੁਰਕੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਮਾਣਹਾਨੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਫਲਸ਼ੋ, ਜੇ. ਦੇ 29 ਦਸੰਬਰ, 1952 ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੇ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

ਸ਼੍ਰੀ ਨਰਮ a ^ ਦਰਖਾਸਤ ਵਿੱਚ ਸੂਚੀਬੱਧ ਮੁਕੱਦਮੇ ਅਤੇ ਮਾਥੁਰ,
 ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਇਸ ਹੁਕਮ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ-
 ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਅਤੇ ਇਸ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਬਰਫ਼ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅੱਗੇ
 ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਰਜ਼ੀ ਮਿਤੀ 28 ਜਨਵਰੀ 1953 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ
 ਸੀ
 ana the ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਰਜ਼ੀ ਮਿਤੀ 28 ਜਨਵਰੀ 1953 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ
 Hon'ble ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਰਜ਼ੀ ਮਿਤੀ 28 ਜਨਵਰੀ 1953 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ
 High Court ਸੀ
 at Chandigarh ਬੈਂਚ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਵਾਇਨਿੰਗ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਫੈਸਲੇ ਤੱਕ ਅਗਲੀ
 ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਗਰੇਵਰ, ਜੇ.ਯੂ.ਪੀ.ਐਨ.ਡੀ. ਕਿ ਬੋਸਲਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸੁਰੱਖਿਆ ਆਦੇਸ਼,

30 ਜਨਵਰੀ, 1953 ਨੂੰ ਜੇ . 25 ਸਤੰਬਰ, 1953 ਨੂੰ ਸਮਾਪਤੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਜੋਂ
 ਐਪੀਥ ਲੈਟ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਹੁਕਮ ਆਪਣੇ ਆਪ ਥੱਕ
 ਗਏ ਅਤੇ ਬੇਅਸਰ ਹੋ ਗਏ। ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਅਡਵਾਨ ਸੀ
 ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ
 ਕਿ ਸਮਾਪਤੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਅੰਤਰਿਮ ਸਟੇਅ ਆਰਡਰ ਦੀ ਸਵੈਚਲਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ
 ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਰਸਮੀ ਹੁਕਮ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਪ੍ਰਭਾਵ ਮੰਨਿਆ
 ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਠਾਈ ਗਈ ਦਲੀਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤ ਹੈ। ਇੰਡੀਅਨ
 ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ, 1913 ਦੀ ਧਾਰਾ 171, ਜੋ ਕਿ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਸੀ, ਹੇਠ
 ਲਿਖੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਹੈ:-

"ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਸਮਾਪਤੀ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਇੱਕ ਆਰਜ਼ੀ
 ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਛੁੱਟੀ
 ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ
 ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈ
 ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ,"

ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਇਸ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਮੁਢਲੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ
 ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ
 ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਜਾਂ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੋਸੀਡਿੰਗਜ਼ ਨੂੰ
 ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਫਰਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ
 ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਆਪਣੇ ਕੇਸ
 ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਿ ਤੱਕ ਗਿਆ ਸੀ

ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਨਿਰੀਖਣ ^{ਸ਼ੀ ^^^} ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਸਨ:- ^A ^{vt}

ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਧਾਰਾ 171 ਅਤੇ

ਨਾ ਹੀ ਧਾਰਾ 232

1953 ਵਿੱਚ ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ----- ^{The Hon'ble}
^{the}
^{Chief Justice^}
^{Ch'ā ndigarh}

ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਜੱਜਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਇੱਕ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ ^{ਗਰੇਵਰ . J ' ਅਤੇ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕਾਮ} ਕੰਪਨੀਆਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। , ਜੋ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਭਾਰਤੀ ਕਾਮ ਕੰਪਨੀਆਂ ਐਕਟ ਦੇ ਅਪਮਾਨ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਅੱਗੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ (ਸੋਧ) ਆਰਡੀਨੈਂਸ, 1953 ਦੀ ਧਾਰਾ 45 ਸੀ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜੋ ਕਿ 24 ਅਕਤੂਬਰ, 1953 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪਾਬੰਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਮਾਪਤੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ, ਜੋ ਵੀ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣ ਲਈ ਸਾਰੀਆਂ ਲੰਬਿਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸ ਦੇ ਭਾਗਾਂ ਦੇ ਨਾਲ। ਅਜਿਹੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਧਾਰਾ 45C ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (3) ਅਤੇ ਉਪ ਧਾਰਾ (4) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ:-

“(3) ਉਪਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਰਿਪੋਰਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ, ਜੋ ਇਹ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਬੰਧਤ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 45U ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਵੇਗਾ ਜੋ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀਆਂ ਜਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਲੰਬਿਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨ ਲਈ ਉਚਿਤ ਸਮਝੇਗੀ ਜੋ ਆਰਡਰ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕੀਤਾ।

‘A

(4) ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲੰਬਿਤ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਉਪਧਾਰਾ (3) ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਲੰਬਿਤ ਸੀ।"

, J.

ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ 23 ਨਵੰਬਰ, 1953 ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੂਚੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਬੈਂਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਉਪਰੋਕਤ ਉਪਧਾਰਾ (4) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਮੰਨਣਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ ਕਿ ਕਾਰਵਾਈ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਲੰਬਿਤ ਸਨ। ਹੋਰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ.

ਬਨਾਰਸ ਵਿਖੇ ਲੰਬਿਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਛੱਡੇ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੁਆਰਾ ਦੁਬਾਰਾ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਾਨੂੰਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਆਪਣੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਐਲਾਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਸੱਕੀ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 45 ਏ ਅਤੇ 45 ਬੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫੀ ਵਿਆਪਕ ਅਤੇ ਵਿਆਪਕ ਸਨ ਜੋ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਡਿਸਪਲੇਸਡ ਪਰਸਨਜ਼ (ਕਰਜ਼ ਐਡਜਸਟਮੈਂਟ) ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ। ਇੱਥੇ ਇਹ ਵਰਣਨਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲੰਬਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਧਾਰਾ 45 ਸੀ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਸਾਰੇ ਨੁਕਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ ਸੱਚਾ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਲਤ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਤਹਿਤ. ਫਾਲਸ਼ੋ, ਜੇ., ਨੂੰ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਇਸ ਪਹਿਲੂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਹੀ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ? 21 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1955 ਨੂੰ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦਾ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲ ਲਾਂਟ ਦੀਆਂ ਚਾਲਾਂ ਦਾ ਸਾਰਾ ਉਦੇਸ਼ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਸੀ।

ਹੋਰ ਲੈਣਦਾਰਾਂ ਦੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਲੈਣਦਾਰ ਦਾ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ * ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮਾਨਯੋਗ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਲੀਬਿਤ ਪੈਡਿੰਗ ਅਤੇ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਅਪ ਆਰਡਰ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅੱਲ੍ਹਾ ਬੁਰਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਫਾਂਸੀ ਸੰਬੰਧੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਨਾਰਸ ਵਿਖੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਮੁੜ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਦੇ ਫਰਮਾਨ ਦਾ ਜੋ ਤੱਥ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬਿਆਨ ਕੀਤੇ ਜਾ ਚੁੱਕੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ:-

4

- (a) ਸਮਾਪਤੀ ਦਾ ਹੁਕਮ 25 ਸਤੰਬਰ, 1953 ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ 17 ਫਰਵਰੀ, 1954 ਨੂੰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਿਛਲੇ ਅੰਤਰਿਮ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।
- (b) ਅਰਜ਼ੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮਿਤੀ 17 ਫਰਵਰੀ, 1954, ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਸਥਾਈ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ, ਆਦਿ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹਮਾਇਤੀ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਗਰਮਾ-ਗਰਮ ਲੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲ ਲਾਂਟ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
- (c) 26 ਫਰਵਰੀ, 1954 ਨੂੰ ਬਨਾਰਸ ਵਿਖੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ 6 ਅਗਸਤ, 1953 ਨੂੰ ਕੁਝ ਮਨਾਹੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ 17 ਨਵੰਬਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, 1953 ਨੂੰ ਦਬਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

J.

(d) 19 ਮਾਰਚ, 1954 ਨੂੰ, ਸਰਕਾਰੀ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨੇ ਬਨਾਰਸ ਵਿਖੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲੰਬਿਤ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਕਈ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਡਾਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਪਤਾ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਾਰੇ ਨੋਟਿਸ ਇੱਕ ਖਾਸ ਪਤੇ 'ਤੇ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸਨ ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਸਥਾਈ ਐਡ ਡਰੈੱਸ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਪਤਾ ਸੀ/ਓ ਸ੍ਰੀ ਜੀ.ਡੀ. ਮਾਥੁਰ, ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਇੰਜੀਨੀਅਰ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.ਡੀ, ਸਰਸਯਾ ਘਾਟ, ਕਾਨਪੁਰ ਸੀ। 21 ਅਪ੍ਰੈਲ 1954 ਨੂੰ ਸੂਚਨਾ ਮਿਲੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ। ਰਸੀਦ ਦੀ ਰਸੀਦ, ਮਿਤੀ 28 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1954, ਜੀ.ਡੀ. ਮਾਥੁਰ ਦੁਆਰਾ ਰਾਮ ਨਰਾਇਣ ਲਈ 6 ਮਈ, 1954 ਨੂੰ ਹਸਤਾਖਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਰਸੀਦ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ 7 ਮਈ, 1954 ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨਵਾਂ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। 11 ਜੂਨ, 1954 ਲਈ

11 ਜੂਨ, 1954 ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਭੇਜੇ ਗਏ ਰਜਿਸਟਰਡ ਪੱਤਰ 'ਤੇ ਜੋ ਰਿਪੋਰਟ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕਿਸੇ ਜਗ੍ਹਾ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਇਆ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, 8 ਜੂਨ, 1954 ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਐਮ.ਐਲ. ਸੇਠੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਪਾਵਰ ਆਫ਼ ਅਟਾਰਨੀ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਅੱਧੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਸੇਠੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 11 ਜੂਨ, 1954 ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਅਤੇ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਅਤੇ ਮਾਮਲਾ 25 ਜੂਨ, 1954 ਤੱਕ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

(e) ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਜਦੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਸੇਠੀ ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਦੀ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਬੰਬੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਵੇਲ. XI ਜੇ ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ 2125
 ਸ਼ੀ 113111 ਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਮਾਨਯੋਗ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਅਤੇ 18 ਜੂਨ, 1954 ਨੂੰ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ
 ਕੁਰਕੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਵਿਖੇ ਮਾਨਯੋਗ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ
 ਮਾਨਯੋਗ ਜਜ ਸਾਹਿਬਾਨ

(f)

ਉਪਰੋਕਤ

ਸਾਰੇ ਤੱਥ ਬਿਆਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮ ਕੀ ਸਨ, ਇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬੰਬਈ ਵਿਖੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਿੱਤੇ ਸੁਝਾਅ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਚੱਲ ਰਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਘੱਟ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਆਪਣੇ ਕਥਿਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬੈਂਕ ਦੀ ਸੰਪੱਤੀ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਤਰਲ. ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਧਾਰਨਾ ਅਨੁਸਾਰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰੇ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਉਸ ਦੇ ਵੱਸ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਹੁਕਮ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਕੇ ਹੀ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਵਿਵਸਥਾ ਬਣਾਈ ਰੱਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਹੁਕਮ ਲਾਗੂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਇਸ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ (ਈ. ਐਮ. ਡਾਂਗੇਲ ਦੁਆਰਾ ਅਪਮਾਨ ਦੁਆਰਾ, ਪੰਨਾ 122)। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੀਆਂ- ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਨਾਲ, ਸਬਟਰਫਿਊਜ਼ ਦੁਆਰਾ, ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ, ਉਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਸਟੈਂਡਰ ਬਨਾਮ ਰੋਜ਼ਨ ਟਾਕਿੰਗ ਮਸ਼ੀਨ, ਕੰਪਨੀ, (1), ਆਲ ਇੰਡੀਆ ਸੂਗਰ ਮਿੱਲਜ਼, ਲਿਮਟਿਡ, ਬਨਾਮ ਸਰਦਾਰ ਸੁੰਦਰ

(1) 247 ਮਨੁੱਖ 60

"ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤਜਵੀਜ਼ ਲਈ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਦੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਦੀ ਅਵੱਗਿਆ ਕਰਨਾ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ।"

ਇਸ ਲਈ ਸਿਰਫ ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਧੀਨ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ 1913 ਦੇ ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 171 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਬਨਾਰਸ ਟ੍ਰਾਈ ਬਿਊਨਲ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਡਿਕਰੀ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਬਚਾਅ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਬਿਆਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਵੀ ਉਨਾ ਹੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਬਨਾਰਸ ਵਿਖੇ ਲੰਬਿਤ ਫਾਂਸੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪਤਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ 17 ਨਵੰਬਰ, 1953 ਨੂੰ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਬੈਂਕ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਅਤੇ ਸੰਪਤੀਆਂ ਦਾ ਪੂਰਾ ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਤੇ ਨਿਪਟਾਰਾ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਮਿਤੀ 8 ਜੂਨ, 1954 ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਐਮ.ਐਲ. ਸੇਠੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਪਾਵਰ ਆਫ਼ ਅਟਾਰਨੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਸ੍ਰੀ ਸੇਠੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 11 ਜੂਨ, 1954 ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ, ਤਾਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਐਲ.ਐਨ. ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਸੰਬੰਧੀ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬੰਬਈ ਵਿਖੇ ਆਪਣੇ ਬਨਾਰਸ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਬੈਂਕ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਅਟੈਚ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਹੀ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਸ੍ਰੀ ਸੇਠੀ ਨੇ 25 ਜੂਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, 1954, ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਕੋਈ ਹਦਾਇਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਡਰਾਅ ਦੇ ਨਾਲ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਅਪੀਲ ਲਾਂਟ ਨੇ ਟਰਾਂਸਫਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜੋ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਵਜੋਂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

(iy~A?IK 1937 ਕੈਰੀਓਈ .

ਵੋਲ. XI 1

ਇੰਡੀਅਨ ਲਾਅ ਰਿਪੋਰਟਸ

2127

ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ 18 ਜੂਨ, 1954 ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਰਾਇਣ ਟੀਕੇ ਜੋਐਲ 1 ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਮਾਥੁਰ,
ਬੰਬੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਤੋਂ ਅਟੈਚਮੈਂਟ ਦੇ ਹੁਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸਲਈ, ਮਾਨਯੋਗ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਧੀਨ ^{^wSe} ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਵੀ ਇੱਕ ਸਿੱਧੀ ਅਪਮਾਨ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ (ਦੇਖੋ ਕਨੀਸੇਲ ਬਨਾਮ ਉਟਸਸ ^{ਹਲਘ ਕੋਰਟ} ਮੋਟਰ ਕੰਪਨੀ, (1) ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਇਨ ਰੀ ਹੈਨਰੀ ਪਾਉਂਡ

ਸਨ, ਗਰੇਵਰ, ਜੇ. ਅਤੇ ਹਚਿਨਜ਼ (2) ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਡਿਬੈਚਰ-ਧਾਰਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਧੀਨ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਰਿਸੀਵਰ ਨੂੰ ਪੇਂਜ਼ ਲੈਣ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕੰਪਨੀ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦਾ ਸੈਸ਼ਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਪੀਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਉਸ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਡਿਬੈਚਰ ਧਾਰਕਾਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰ ਲਿਆ ਪਰ ਕਾਟਨ, ਐਲ.ਜੇ., ਦੀਆਂ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਹਨ। ਨੋਟ ਕਰਨ ਯੋਗ:-

"ਯਕੀਨਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਿਸਟਰ ਰਿਗਬੀ ਜਾਂ ਮਿਸਟਰ ਰੇਨਸ਼ਾ ਦੁਆਰਾ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਭਾਗ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ; ਪਰ ਇਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਹੋਣਗੇ, ਜੇਕਰ ਇਸ ਡੀਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਰਿਸੀਵਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ, ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਤੇ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਉਸ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ, ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਰੱਖਿਆ। ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਸਥਿਤੀ ਸੈਸ਼ਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਹਨਾਂ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।"

- (1) 39 ALR i
(2) (1889) 42 Ch.D. 402

ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਰਾਇਣ ਇਹ ਨਿਰੀਖਣ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਅਨੁਕੂਲ ਹਨ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸਿਰਫ ਇਸ ਅਦਾਲਤ, ਮਾਨਯੋਗ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਉਹ ਬਨਾਰਸ ਡਿਕਰੀ ਅਧੀਨ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦੋ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਜੋਂ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ

ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਬੈਂਕ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਚੁੰਡੀਗੜ੍ਹ ਪੀ ਓਸਿਸ ਜੇ ਆਨ ਵਿਚ ਅੰਤਰ-ਸੰਬੰਧੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਣੀ ਹੋਵੇਗੀ- ਗਰੇਵਰ, ਜੇ. ਟੇਡ ਨਫਰਤ. ਹਾਜ਼ੀ ਰਮਜ਼ਾਨ ਮੁਸਾਖਾਨ ਅਤੇ ਹੋਰ

ਬਨਾਮ ਹਾਜ਼ੀ ਅਬੂਬਕਰ ਅਤੇ ਹੋਰ (1) ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ.

ਫਾਂਸੀ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਰਿਸੀਵਰ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਵਿਘਨ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਫਾਂਸੀ ਲਗਾਉਣਾ ਅਪਮਾਨ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਿਲਾਰੰਦ ਦੇਵਚੰਦ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ, ਬਨਾਮ ਅਜੋਧਿਆ- ਪ੍ਰਸਾਦ ਸੁਖਾਨੰਦ ਅਤੇ ਹੋਰ (2), ਅਤੇ ਤ੍ਰਿਦਿਬੋਸ਼ ਬਾਸੂ ਬਨਾਮ ਜਤੋਂਦਰ, ਕੁਮਾਰ ਬਾਸੂ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ (3), ਵੀ ਰਿਸੀਵਰ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ

ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ
ਅਪਮਾਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਇੰਡੀਅਨ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ, 1913 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ
ਤਹਿਤ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਇੱਕ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ, ਸਿਰਫ ਇੱਕ
ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਨਾਲੋਂ ਕੁਝ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ
ਰਿਸ਼ੀਵਰ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਨਾਲ ਨਿਰਾਦਰ ਦਾ ਗਠਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਧਿਕਾਰਤ
ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਨ ਦਾ ਵੱਡਾ ਕਾਰਨ ਹੈ
ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ Se ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ
ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ
ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਇਸ ਤੱਥ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ
ਛੁਪਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਹਾਈਕੋਰਟ ਬੰਬਈ ਤੋਂ ਕਰਕੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ
ਉਸ ਨੇ ਜਿਸ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇਹ ਹੁਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ,
ਉਸ ਨੂੰ ਜ਼ਖਮ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉੱਪਰ ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ
ਅਜਿਹਾ ਦਮਨ ਬੰਬੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ
ਦਾ ਗਠਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ
ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ

- (1) ਏ.ਐਲ.ਆਰ. 1945 ਸਿੰਧ 75
- (2) ਏਆਈਆਰ 1934 ਬੰਬ 452
- (3) ਏ.ਐਲ.ਆਰ. 1940 ਕੈਲ. 487

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਉਚਿਤ ਦੋਸ਼ ਆਇਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਹੁਕਮ J. ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ੋਰ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਰਿਕਾਰਡ ਤੋਂ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਕੇਸ ਬਾਰੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਮਿਲਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਮੌਕਾ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਵਕੀਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਖਾਸ ਆਧਾਰ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਸਾਰੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਇਹ ਅਪੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ 30 ਮਈ, 1958 ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਕੋਲ ਸਮਰਪਣ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਗੋਸਾਈਂ, ਜੇ.—ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ. ਆਰ. ਟੀ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:— ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ—ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਗੁਲਜ਼ੇਬਾ